

Prof. Akademia Muzyczna
im. St. Moniuszki w Gdańsku
Folkwang Universität der
Künste w Essen

Essen, dn. 12.12.2004

**Recenzja ws. nadania stopnia doktora habilitowanego
doktorowi Aleksandrowi Wnukowi w dziedzinie sztuki,
w dyscyplinie artystycznej: Sztuki muzyczne**

Z dużym zainteresowaniem przyjąłam do wiadomości ogromny dorobek artystyczny, którym cieszy się habilitant Aleksander Wnuk. Związany przede wszystkim z krakowskim środowiskiem muzycznym od kilku lat niewątpliwie je kształtuje w segmencie muzyki współczesnej. Jego kreatywność zdaje się nie mieć granic, a ilość projektów i wydarzeń artystycznych w których bierze udział jest doprawdy imponująca.

Studia na kilku uczelniach (Akademia Muzyczna im. St. Moniuszki w Gdańsku, Królewska Akademia Muzyczna w Kopenhadze oraz Akademia Muzyczna im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie) i aktywna działalność w środowiskach artystycznych, owocującą dużą otwartością muzyczną oraz nieustającą potrzebą poszerzenia granic i przyjętych norm, przede wszystkim w kategorii wydobycia dźwięku.

Istotny dla mnie jest wykaz koncertów i orkiestr, z którymi habilitant współpracował na przestrzeni lat. Przy stosunkowo krótkiej historii istnienia instrumentów perkusyjnych w muzyce klasycznej (świadomie piszę „perkusyjnych“, wyłączając kotły), repertuar orkiestrowy ma ogromny wpływ na poszerzenie horyzontów stylistycznych i stanowi swoiste sakrum, bez którego trudno byłoby wyobrazić sobie historię i ewaluację muzyki dwudziestowiecznej i późniejszej.

W aspekcie kreatywnego podejścia i indywidualizmu Aleksandra Wnuka trzeba nadmienić, że mimo korzeni perkusyjnych wykonawca ten poszukuje nowych brzmień nie tylko z instrumentów perkusyjnych, ale również niekonwencjonalnych źródeł akustycznych. Obcowanie z kreatywnymi postaciami i kompozytorami XXI wieku (m.in. Sarah Nemtsov, Pierre Jodlowski, Artur Zagajewski) przynosi efekty odważnego traktowania materiału muzycznego, który w przeważającej mierze załączonej dokumentacji opiera się na improwizacjach.

W szczególności chciałabym podkreślić płytę „Komentarz eufemistyczny” nagrałą wspólnie z saksofonistką Pauliną Owczarek, która urzeka homogeniczną kreacją brzmień dwojga muzyków, bardzo uważnie i delikatnie reagujących na partnerskie impulsy.

Na uwagę zasługuje również duet perkusyjno-gitarowy z Michałem Lazarem, który istnieje już od 2016 roku i aktywnie uczestniczył w tworzeniu muzyki do sztuk teatralnych czy filmów niemych. Pierwszy album tego duetu pod nazwą „Surreal Voyagers” powstał dopiero w 2024 roku, co w wykazie osiągnięć artystycznych habilitanta potwierdza również jego chęci kontynuacji i rozwinięcia idei na przestrzeni czasu, co osobiście uważam za istotne.

Przy nadmiarze dostarczonego materiału niemożliwym jest oprzeć się na jednym dziele i tylko je scharakteryzować, co stanowi pewną trudność w określeniu zdolności dydaktycznej czy naukowej kandydata. Niepodważalny jest jednak dorobek artystyczny i występ na wielu koncertach w Polsce i zagranicą, kontakty z innymi kreatywnymi wykonawcami, nie tylko muzykami - chciałabym tu wspomnieć o niezwykle uważnie przemyślanej stronie graficznej projektów, wysublimowanych okładkach płyt i ciekawych plakatach.

W przypadku tak bardzo innowacyjnych form wydobywania dźwięku, trudno jest określić i ocenić niepowtarzalność kandydata, nie widząc metod i sposobów kreacji sonoryzmu. Dlatego pozwoliłam sobie na wyszukanie dodatkowych materiałów w postaci nagrań filmowych pana Aleksandra.

Wnioskując z załączonej dokumentacji wychodzę z założenia, że możliwości techniczne Aleksandra Wnuka są na wysokim poziomie, częściowo jest to słyszalne w kreacjach muzycznych zespołu pod nazwą Spółdzielnia Muzyczna - bardzo pozytywną recenzję jednego z występów tej formacji czytałam przed kilkoma miesiącami w niemieckiej gazecie **Neue Musikzeitung** nie wiedząc jeszcze, że będę recenzentem dorobku tego artysty.

Załączone nagrania solowe to improwizacje i próby włączenia niekonwencjonalnych instrumentów do kanonu wykonawczego artysty i właśnie sama droga poszukiwania i kreacji brzmień, a nie jedno wyszczególnione dzieło, stanowi sygnaturę muzyczną habilitanta.

Jako podstawę do ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego Aleksander Wnuk traktuje swoją wielostronność i poszukiwanie nowych dróg muzycznych. Podkreśla aspekt wykonawczy, realizatorski, eksperymentalny, jak również realizację nagrań studyjnych i na żywo, produkcję materiału fonograficznego, gromadzenie danych oraz inspiracji muzycznych i pozamuzycznych. Wymienia również umiejętności autopromocyjne i managerskie.

Bardzo szybko ewoluująca rzeczywistość naszych czasów, jak również notorycznie zmieniające się potrzeby przekazu form artystycznych, stwarzają przestrzeń dla tak wielostronnych artystów jak Aleksander Wnuk.

Dlatego, jak również na podstawie przedstawionych dokumentów, pozytywnie przychyliam się do wniosku o nadanie temu artyście stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki i dyscyplinie artystycznej: sztuki muzyczne.

